

БРЕМЕНСКИТЕ МУЗИКАНТИ

Един човек имал магаре, което дълги години търпеливо носило пълни чували с жито на мелницата. Но ето че силите му почнали да го напускат и то ставало все по-негодно за работа; тогава господарят намислил да се отърве от него. Разбрало магарето, че нищо добро не го чака, та побягнало и се запътило към Бремен – надявало се, че там ще може да стане градски музикант. Вървяло що вървяло, зърнало едно ловджийско куче, което лежало край пътя и дишало тежко с отворена уста, сякаш било капнало от тичане.

– Ей, Давчо, защо дишаш така тежко? – попитало магарето.

– Ох – отвърнало кучето, – защото остарях и от ден на ден отпадам все повече и повече, та не ме бива вече за лов. Господарят реши да ме убие и аз си плюх на петите. Но как ще си изкарвам хляба сега?

– Знаеш ли какво – рекло магарето, – аз отивам в Бремен и ще стана там градски музикант. Ела с мене

и също подай заявление да те назначат в музиката. Аз ще свиря на лютня, а ти ще биеш барабана.

Съгласило се кучето и двамата тръгнаха заедно. Не минало дълго време, видели един котарак, който сегял начумерен край пътя, сякаш граг го е бил.

– Каква беда те е сполетяла, та си толкова кисел, стари Мустакане? – попитало магарето.

– Кой може да бъде весел, когато ножът опре на гърлото му? – отвърнал котаракът. – Остарях вече и зъбите ми отпяха, та предпочитам да сега заг печката и да прега, вместо да ловя мишки. Но господарката реши да ме удави и аз офейках. Сега се чудя и мая къде да се дявам.

– Ела с нас в Бремен. Знам, че те бива за нощна музика и можеш да станеш там градски музикант.

Сметнал котаракът, че това е разумно, и тръгнал с тях.

Скоро тримата безгълци минали покрай един чифлик; на портата бил кацнал петел и викал колкото му глас държи.

– Ще спускаш тъпанчетата на хората – рекло магарето. – Какво те е прихванало, та си се разкукуригал така?

– Пях на хубаво време – отвърнал петелът, – но утре е празник, ще дойдат гости и стопанката без канка жал в сърцето рече на готвачката да свари супа от мене. Довечера ще ми отрежат главата, затова ще си гера гърлото, докато мога.

– Слушай, Червеноглавчо – рекло магарето, – я по-добре ела с нас в Бремен. Където и да отидеш, все ще е по-приятно, отколкото да умреш. Ти имаш хубав глас и ако дойдеш с нас, ще направим музика за чудо и приказ. Допаднало това предложение на петела и четиримата

поели гружно.

Но град Бремен бил галеко, не могли да стигнат там за едн ден, та вечерта спрели в една гора да пренощуват. Магарето и кучето легнали под едно голямо дърво, а котаракът и петелът се разположили на клоните; но петелът поразмислил и се изкачил чак на върха, гето за него било най-безопасно. Преди да заспи, поогледал се още веднъж на всички страни и му се сторило, че в далечината блещука огънче. Викнал на другарите си, че галеко оттук сигурно има къща, защото видял светлинка.

Магарето рекло:

– Ще трябва тогава да станем и да отидем там, защото тук не е никак удобно.

Кучето пък добавило, че два-три кокала с малко месо щели добре да му гойдат.

Дигнали се и тръгнали към светлинката, която бил зърнал петелът. Скоро тя заблещукала по-ясно и ставала все по-голяма и по-голяма, докато най-сетне спрели пред ярко осветена разбойническа къща. Магарето, нали било най-високо, се приближило до едн от прозорците и надникнало вътре.

– Какво видя, Сивчо? – попитал петелът.

– Какво видях ли? – отвърнало магарето. – Трапеза с хубаво ягене и пиене, около нея са насядали разбойници и сладко-сладко се гощават.

– Ето ти работа за нас – рекъл петелът.

– Ох, да бяхме ние вътре! – рекло магарето.

Мислили, мислили животните какво да направят, та да изгонят разбойниците, и накрая измислили. Решили магарето да стъпи с предните си крака на прозореца, кучето да скочи на гърба на магарето, котаракът да се покатери върху кучето, а накрая петелът да погхвъркне и да кацне на главата на котарака. Щом се наредили един върху друг, почнали по гаден знак гружно да пеят: магарето заревало, кучето залаяло, котаракът замяукал и петелът закукуригал. После разбили прозореца, стъклата звънко се разхвърчали и четиримата побратими се втурнали в стаята. Като се разнесла тази оглушителна врява, разбойниците помислили, че е вляял зъл дух, скочили от местата си и в безмерен страх се разбягали из гората.

Седнали четиримата побратими около трапезата, благодарни и на останалата храна, и яли така, като че занаят ги чакал цял месец глад, та трябвало да си погложат добре.

Заситили се четиримата музиканти, угасили свещите и потърсили място за спане – всеки според нрава и желанието си: магарето легнало на бунцето, кучето зад вратата, котаракът – на печката, пълна с топла пепел, а петелът кацнал на покрива. И тъй като били уморени от дългия път, скоро заспали.

Минало полунощ. Видели разбойниците отдалеко, че в къщата вече не светело и всичко изглеждало мирно и тихо. И главатарят рекъл:

– Не биваше чак толкова да се плашим.

Изпратил едного да види какво става в къщата. Пратеникът заварил всичко мирно и тихо, влязъл в кухнята и рекъл да запали една свещ. Като видял очите на котарака, които светели като живи възлени, той доближил до тях клечка и се навел да подуха с уста, та да я запали по-лесно. Но котаракът не разбирал от шега, скокнал, зафучал, запръскал слюнки и му изпогнал лицето. Разбойникът загубил ума и гума от страх и хукнал към вратата, но там скокнало кучето и го ухапало за крака. А като бягал през двора покрай бунцето, магарето в добавка му гало един здрав ритник със задните си копита. Петелът пък, разбуден и разсънен от врявата, изкукуригал от покрива.

Тичал разбойникът с всички сили, върнал се при главатаря и рекъл:

– Олеле, в къщата се е настанила една отвратителна вещица: зафуча насреща ми и ми изпогра лицето с дългите си нокти, пред вратата стоеше един мъж с нож в ръка и ме ръгна в крака, на двора пък лежеше някакво черно чудовище и ме удари с тежка бухалка, а горе на покрива седеше съдията и викаше: „Дайте ми го тоя хайдук!“ И аз гледах да офейка колкото се може по-бързо.

Оттогава разбойниците не посмели вече да прекрачат прага на къщата си. На четиримата бременски градски музиканти пък толкова им харесало, че дори не помислили да си вървят. А на пратеника на главатаря още му тракам зъбите от това, което разправи на гругарите си.